Lệnh phong tỏa đang lan rộng toàn cầu.

Bởi Frank , 22 Tháng 4 2026

© Ảnh: Tư liệu công cộng

Lệnh phong tỏa đang lan rộng toàn cầu.

Điểm dừng tiếp theo là Eo biển Malacca. Không một phân tích nghiêm túc nào có thể bận tâm đến những lời nhảm nhí ngớ ngẩn của Tập đoàn Epstein về những gì đang diễn ra trong các hành lang quyền lực ở Tehran. Cứ như thể họ có bất kỳ manh mối hiểu biết nào. Không có gì bị "rạn nứt" ở đây cả (ngoại trừ tâm thần của Kẻ mọi rợ vùng Barbaria). Dĩ nhiên là có các cách tiếp cận lý luận khác nhau, và một cuộc thảo luận công khai sôi nổi trong nước. Nhưng ở cấp độ quyết sách cao, toàn bộ hệ thống này vô cùng thống nhất.

Để bắt đầu, đây là một hệ thống hoàn toàn mới, đang trong giai đoạn chuyển giao toàn diện. Tại cốt lõi quyết sách, chúng ta thấy một Bộ Tứ lấy an ninh làm trung tâm đang trỗi dậy: người đứng đầu IRGC Ahmad Vahidi; Chủ tịch Quốc hội Ghalibaf; thư ký Hội đồng An ninh Quốc gia Tối cao, Mohammad Zolghadr; và thư ký Hội đồng Tiện ích, Mohsen Rezaee.

Mệnh lệnh lấy an ninh làm trung tâm này cùng tồn tại với sự dàn xếp hỗn hợp trước đó, được thể hiện bởi các thành viên "phái cải cách", bao gồm Tổng thống Pezeshkian và Bộ trưởng Ngoại giao Araghchi. Trong số 13 thành viên của Hội đồng An ninh Quốc gia Tối cao, chỉ có 2 người thuộc phe "cải cách". Và trên hết là quyền quyết định tối cao của Lãnh đạo Ayatollah Mojtaba Khamenei – người theo truyền thống rất thân cận với IRGC.

Tất cả những điều đó là không thể hiểu nổi đối với những kẻ tuyên truyền của Tập đoàn Epstein, hoặc đối với một vài "chuyên gia" Ả Rập Xê Út hạng xoàng đang thêu dệt nên ảo tưởng về một "cuộc đảo chính cách mạng" được IRGC sử dụng để quản thúc tại gia đối với Ghalibaf, Pezeshkian và Araghchi. Dù là trên phương diện ngoại giao hay quân sự, Tehran đã nói rất rõ ràng, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Không đàm phán với Đế quốc Cướp biển dưới một lệnh phong tỏa hải quân, điều mà trên thực tế chính là một hành động chiến tranh. Không đàm phán khi tàu thuyền của họ đang bị tấn công, một sự vi phạm trên thực tế đối với thỏa thuận ngừng bắn.

Bộ trưởng Ngoại giao Araghchi đã đi thẳng vào vấn đề. Vì vậy, một lần nữa xin khẳng định: không dỡ bỏ phong tỏa hải quân, không đàm phán. Iran sẽ không nao núng. Bất kể giá nào. Trách nhiệm hủy hoại nền kinh tế toàn cầu hoàn toàn thuộc về Barbaria.

Lệnh phong tỏa phi pháp và khái niệm "qua cảnh hòa bình"

"Chiến lược" đàm phán của Kẻ mọi rợ vùng Barbaria – vốn đầy rẫy sự lú lẫn và lòng thù hận – dựa trên ba nguyên tắc thô thiển: áp lực tối đa; thời hạn vô tận; và những lời đe dọa lớn tiếng không ngừng nhằm phá hủy cơ sở hạ tầng của Iran.

Vì vậy, trong quá trình tiến tới một hội nghị Islamabad-2 có thể xảy ra, Tehran đã chọn giải pháp im lặng chiến lược. Tehran hoàn toàn ngó lơ Kẻ mọi rợ vùng Barbaria suốt chặng đường. Bị làm cho bối rối, hắn rõ ràng đã phải xuống nước – một vố lớn. Giờ đây hắn không đưa ra thêm các thời hạn bổ sung. Hắn không đe dọa phá hủy cơ sở hạ tầng dân sự nữa. Câu Hỏi Lớn là điều gì sẽ xảy ra với lệnh phong tỏa hải quân.

Điều 3(c) trong Nghị quyết 3314 của Đại hội đồng Liên Hợp Quốc (Định nghĩa về sự Xâm lược) đã nêu thẳng thắn: "Lệnh phong tỏa các cảng hoặc bờ biển của một Quốc gia bởi các lực lượng vũ trang của một Quốc gia khác" được coi là một hành động xâm lược.

Do đó, đó là một sự vi phạm trực tiếp đối với thỏa thuận ngừng bắn.

Những gì Tehran đang làm khi nói đến việc quá cảnh qua Eo biển Hormuz lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Iran không phong tỏa bất kỳ cảng biển nước ngoài nào, hay tuyên bố một lệnh phong tỏa toàn diện. Họ chỉ thiết lập một trạm thu phí đối với các tàu thuyền thù địch quá cảnh qua một Eo biển chạy qua chính lãnh hải của mình.

Điều đó hoàn toàn hợp pháp xét theo quyền tự vệ – nhằm đáp trả một cuộc chiến tranh chớp nhoáng bằng vũ lực đơn phương, phi pháp từ phía siêu cường đế quốc.

Hơn nữa, tuân theo Công ước Geneva năm 1958 về Lãnh hải và Vùng tiếp giáp cũng như luật pháp trong nước của mình (Đạo luật năm 1993 về các Vùng biển của Cộng hòa Hồi giáo Iran), Iran luôn nhấn mạnh rằng quyền "qua cảnh hòa bình" không áp dụng đối với các tàu thuyền đe dọa đến an ninh của họ.

Hormuz chính là định nghĩa của một điểm nghẽn chiến lược. Nó đi qua lãnh hải của Iran. Vì vậy, rõ ràng Tehran có quyền chủ quyền để điều tiết việc qua lại đối với các tàu thuyền không mang tính chất hòa bình.

Tất nhiên, Đế quốc của Hỗn loạn, Dối trá, Cướp bóc và Cướp biển không màng đến bất cứ điều gì hợp pháp. Đặc biệt là vì những gì đang diễn ra thực chất là một lệnh phong tỏa hàng hải toàn cầu trên thực tế – được áp đặt lên Iran, Nga, dĩ nhiên là cả Trung Quốc, và sớm muộn gì cũng sẽ áp dụng cho bất kỳ quốc gia nào khác thuộc các nước Nam Bán Cầu.

Lệnh phong tỏa của Mỹ đang hủy hoại nền kinh tế toàn cầu

Cuộc chiến chống Iran và giờ đây là lệnh phong tỏa hải quân là một cuộc tấn công không khoan nhượng vào nền kinh tế toàn cầu. Nguồn cung năng lượng toàn cầu đã giảm xuống mức đáng kinh ngạc là 60% – chỉ trong vòng chưa đầy 2 tháng. Những nỗi kinh hoàng phía trước bao gồm tất cả mọi thứ, từ các lệnh phong tỏa và vô số chuyến bay bị đình trệ do không có nhiên liệu bay, cho đến tình trạng thiếu hụt lương thực vào mùa hè tới do Địa ngục Phân bón; các cuộc bạo loạn lương thực có thể xảy ra; và thậm chí có thể là việc áp dụng tiền kỹ thuật số của ngân hàng trung ương (CBDC) để phân phối lương thực theo định lượng.

Vở diễn kinh dị này ngày càng trở nên tồi tệ hơn sau mỗi phút. Các tàu chở dầu về mặt từ ngữ đã ngừng băng qua Eo biển Hormuz; thêm vào đó là việc Đế quốc Cướp biển nã các loạt pháo hải quân 5 inch vào đủ loại tàu thuyền của Iran. Bảo hiểm thương mại cho các tàu chở dầu ở vùng Vịnh đã tăng vọt tới 400% chỉ trong vòng một tuần.

Nhìn nhận tình hình hiện tại, rõ ràng Tehran sẽ không bao giờ chấp nhận một lệnh phong tỏa hải quân vĩnh viễn. Vì vậy chắc chắn sẽ có sự trả đũa. Dù chuyện gì xảy ra tiếp theo, dầu thô Brent chắc chắn sẽ vượt mức 120 USD/thùng. Nguồn cung nhiên liệu bay sẽ thắt chặt nghiêm trọng vào cuối tuần tới. Giá dầu diesel và xăng sẽ tiếp

bước trong vòng hai tuần nữa.

Filmbestand

Chúng ta đang chứng kiến, trong thời gian thực, thị trường năng lượng toàn cầu đang khựng lại một cách thảm hại. Ngay khi Iran đang nới lỏng trạm thu phí tại Eo biển Hormuz như một phần của thỏa thuận ngừng bắn, Barbaria đã tung ra lệnh phong tỏa hải quân của mình.

Vì vậy, chính Barbaria mới là bên đang trên đường hủy hoại nền kinh tế toàn cầu, khi nhu cầu AI, nhiên liệu bay, dầu diesel, ngành vận tải biển, mọi thứ đều bị tổn hại nghiêm trọng bởi một cơn sóng thần dầu mỏ đang bị bất động.

Giải pháp – vào lúc này – là định tuyến lại qua eo biển Bab al-Mandeb, nơi chịu trách nhiệm cho 12% tổng thương mại toàn cầu và 10% lượng dầu được giao dịch toàn cầu: tuyến kết nối duy nhất giữa châu Á, châu Phi và châu Âu thông qua kênh đào Suez.

Nếu lực lượng Ansarrallah ở Yemen đóng cửa eo biển Bab al-Mandeb, lựa chọn duy nhất còn lại là đi qua Mũi Hảo Vọng: tốn thêm tới hai tuần trên biển, cộng hưởng với chi phí vận chuyển tăng vọt.

Mỗi tuyến đường hàng hải quan trọng đều đang bị kéo căng đến giới hạn công suất. Lệnh phong tỏa hải quân của Barbaria đã và đang tiếp cận Bộ Tư lệnh Ấn Độ Dương - Thái Bình Dương (INDOPACOM). Và ngay cả màn dàn dựng kiểu Hollywood này cũng sẽ không đủ để cắt đứt xuất khẩu của Iran. Barbaria sẽ phải săn lùng từng tàu chở dầu thuộc hạm đội bóng ma, bao gồm cả những tàu xuất phát từ Iraq, cũng như áp đặt các lệnh trừng phạt bổ sung cực kỳ khắc nghiệt đối với Malaysia và Trung Quốc.

Bắc Kinh hiện tại vẫn giữ im lặng. Không có lập trường chính thức nào, ngoài những lời kêu gọi nhạt nhẽo đòi mở cửa Eo biển Hormuz. Dù vậy, sớm muộn gì Con Rồng cũng sẽ phải bước qua ranh giới – và lao vào cuộc chiến. Chẳng hạn như cử một lực lượng đặc nhiệm tới Tây Á.

Venezuela. Iran. Lệnh phong tỏa đang lan rộng toàn cầu. Điểm dừng tiếp theo là Eo biển Malacca.

Tình trạng lấp lửng chiến lược này không thể kéo dài mãi. Canh bạc của Barbaria chung quy chỉ là muốn quay trở lại trạng thái nguyên trạng trước chiến tranh: Iran nằm dưới một vòng vây kinh tế với áp lực tối đa, cộng với mối đe dọa thường trực về việc chiến tranh quay trở lại.

Một lần nữa xin khẳng định: ngay cả khi đang giáng một thất bại chiến lược ê chề lên Washington, vượt qua mọi dự đoán, Tehran vẫn kiên trì yêu cầu chấm dứt hoàn toàn cuộc chiến. Chứ không phải là một sự dàn xếp bị đóng băng trong trạng thái lấp lửng này.

Toàn bộ hành tinh đã chứng kiến, trong thời gian thực, cách mà Lực lượng Kháng chiến Tự chủ, sau 47 năm chịu đựng các lệnh trừng phạt tàn khốc và phải trả một cái giá khủng khiếp, có thể hiên ngang đối đầu trực diện với Đế quốc.

Thỏa thuận ngừng bắn vô cùng mong manh này sẽ không thể giữ vững. Một động thái nhằm phá vỡ lệnh phong tỏa của Barbaria là điều gần như không thể tránh khỏi – như một giọt nước tràn ly sau một vụ bắt giữ tàu Iran nào đó. Danh sách các mục tiêu đã được công bố: đường ống Yanbu ở Ả Rập Xê Út vốn bỏ qua Hormuz; điều tương tự với cảng Fujairah ở UAE; đóng cửa eo biển Bab al-Mandeb. Đó là hơn 32% nguồn cung dầu toàn cầu sẽ biến mất ngay tức khắc.

Và chính Đế quốc Cướp biển sẽ là bên phải chịu trách nhiệm về điều đó.

Pepe Escobar